

Raons per treballar políticament per Primàries Catalunya

written by Joan Gil | 31 de gener de 2019

Molta gent em pregunta, “però per què un nou partit?” La resposta ràpida és: no és un partit, sinó una plataforma ciutadana en què s’integren formacions polítiques que s’hi han volgut sumar. Una organització civicopolítica que pretén mantenir el vot de l’independentista que està fastiguejat i es planteja l’abstenció electoral. Alhora que intentem engrescar aquell que va votar el primer d’octubre però no ho fa a les eleccions municipals. I també interpel·lem aquell vot de ruptura democràtica que ha conclòs que Podem/os no és una eina o partit-moviment per canviar l’*statu quo*, sinó una organització tradicional més, i que a l’Estat no hi haurà, en un futur molt llarg, cap possibilitat d’acord entre iguals, beneficis per a ambdues parts, i per a totes les classes populars. Més aviat al contrari, el xantatge, el canvi (o retorn al passat), cada cop vira més cap a la dreta reaccionària, feixista, intolerant. Amb la cantarella que ja no és nova de: si no governa el PSOE, ve el PP; si som durs amb Ciutadans, puja Vox; i així fins a ajudar directament als poders fàctics espanyols i catalans en la seva regressió moral i ètica, sense que ens adonem. Un camí que molts estats europeus estan seguint.

I és que estan convertint l’Estat, dels pobles germans, en una màquina descentralitzadora, autoritària i antidemocràtica. No hi ha esmenes parcials a fer. I menys si volem deixar de pensar en clau espanyola, per tal de buscar una nova estratègia política independentista catalanocèntrica. Amb visió geopolítica, i atenint-nos a la nova situació europea. I mantenint el caràcter plural, no violent i transversal de l’independentisme català.

La resposta i l'anàlisi llarg, ve a continuació.

Representem la reactivació de l'espai independentista crític amb el Procés i el processisme, amb possibilitat de lideratge futur (i de generació de nous lideratges polítics).

Totes i tots aquells independentistes de base que creiem en el moviment social però no en la seva translació institucional, sobretot si era en mans dels partits catalanistes tradicionals (CDC/PDeCAT i Esquerra/Esquerra Republicana) tenim una oportunitat organitzativa per passar de la crítica (i autocrítica) al moviment català d'alliberament nacional, a promoure un canvi de mentalitat social i política i a ajudar a un necessari distanciament amb les direccions dels partits que instrumentalitzen els activistes, manipulen les bases i enganyen el conjunt del poble català. Aquest desencís amb PDeCAT/ERC (i CUP en no tanta mesura, per no formar part del nucli dirigent del Procés) ja s'ha produït. I sense necessitat de recordar els punts clau de la crítica independentista del Procés: cap plantejament estratègic clar, cap intenció de dur a terme una independència per la via unilateral, constants enganys a la població catalana, usar la independència com espantall per negociar quelcom amb el govern de l'Estat, etc.

En una altra posició política està Pere Aragonès. Ell forma part de la generació de joves polítics que es van sumar a la política professional. Han convertit una vocació en una forma de subsistència econòmica. I havent estat obedient als seus superiors des de les joventuts polítiques, ha obtingut un premi: ser vicepresident de la Generalitat (certament, l'empresonament de Junqueras hi ha ajudat). Ell es dedicarà a centrar-se en el plantejament actual que té ERC: "salvar els mobles". Una perspectiva que si no fos perquè davant hi ha l'Estat espanyol, encara tindria força lògica, però hi ha encara massa desconeixement de la cultura política hispànica (autoritària, de vencedors i vençuts, de claredat política).

El vicepresident s'està dedicant, de forma progressiva, a

intentar fer sortir deute públic als mercats internacionals per refinançar-nos de forma més "autònoma". Si ens centrem a recuperar certa autonomia fiscal davant l'Estat espanyol, és així, i és una bona notícia. Ens agradi o no, té els vots per mantenir aquesta postura.

Òmnium, que torna al seu paper de foment de la cultura catalana, en l'àmbit polític, i abandonada ja la lluita independentista, se centra a acostar-se als Comuns i tornar al bloc del dret a decidir. Tot i que això destensa una mica l'ambient –que està massa carregat per tan poca possibilitat de ruptura–. I s'intenta recuperar uns consensos socials i polítics bàsics de tot el catalanisme polític i cultural, que sobretot pot servir per reunir esforços contra el judici polític que començarà. Al final, tot plegat servirà per visualitzar que hi ha un pol antirepressiu i democràtic, que per sort, és més ampli, que el bloc independentista, i poca cosa més. Els resultats polítics seran molt pocs: l'Estat està decidit a posar fi al que considera "el problema catalán" i en el context de gran feblesa de la nostra nació, no ho pensa desaprofitar.

El nou espai polític independentista emperò, necessita aquest temps per redactar les bases, conjuntament amb una nova ANC de Paluzie, desobedient també amb les direccions dels partits processistes, d'un full de ruta independentista no violent, clar i creïble. Per tant, aclarirà el mapa independentista, i sense retrets, la gent podrà treballar políticament sabent clarament "a quina cistella vol posar els ous".

Som l'alternativa independentista amb salut democràtica. L'Antídoto contra un independentisme, que no seria nou sinó vell, i que podria sorgir.

Quan un moviment popular com l'independentisme rep la repressió estatal que rep, és enganyat pels seus líders polítics i socials de forma barroera i constant, i el moviment de simpatia de pobles germans propers és molt minse, llavors

la resposta xenòfoba, autoritària, violenta i sectària, una mica present actualment, pot brotar i convertir-se en espai electoral, social, paramilitar i polític.

El moviment independentista de caràcter dretà també té una branca, històricament ultraminoritària (i més si fem diferències amb l'Estat espanyol o bona part d'Europa), que ha vist el seu moment oportú en aquest moment post-estafa política o post-visibilització de l'estat repressor per reconfigurar-se, unificar-se i tenir un paper rellevant. El Moviment Identitari Català, que té simpaties per Trump, Salvini i Le Pen (si no fos perquè és anticatala/nista), és un símptoma d'això. La publicitat no és positiva, però és necessària per a l'explicació de l'esdevenir.

Es pot generar un nou espai polític independentista durant aquesta, més que probable, etapa neoautonomista de rendició i humiliació política liderada pel PDeCAT i ERC.

En el rerefons, i potser sense adonar-nos-en, s'estan agrupant diversos corrents del secessionisme català. Per una banda, els crítics amb el Procés que ja he esmentat. Per l'altra, molta gent independent que no milita enlloc, bé sí, a l'independentisme, però des d'una visió transversal. Al que s'hi afegeix un grup de militants i dirigents de partits extraparlamentaris que van confiar excessivament en la plataforma Junts pel Sí. Tot i ser, no un espai d'unitat, sinó un espai per mantenir l'hegemonia política dintre del catalanisme (o independentisme) de la vella i nova Convergència. També hi ha partits com Demòcrates que va fer coalició amb ERC però ja fa temps que s'ha adonat del gir copernicà que ha fet la formació política republicana amb una nova Operació Reformista (ara no liderada per la dreta ni per Miquel Roca) i una estratègia governamental basada a realitzar una mínima bona gestió, sense molestar el centre de poder de l'Estat i recuperant certes competències autonòmiques i compromisos de l'Estatut que encara no s'han complert.

Entremig hi ha La Crida, ho sé, però fins que el nou partit, registrat com a tal, es decideixi entre ser la nova marca blanca dels convergents o un nou projecte polític, podem esperar temps, molt de temps. Ja que de moment donen suport polític a tots els alcaldables del PDeCAT, i ja està. Si ens creiem la seva propaganda, ells són un espai unitari com Primàries, per tant, per què no li donen suport polític, si s'hi podien presentar lliurement? Al final, sembla que hi ha molt interès de part, partidista, molta ideologia liberal-conservadora que s'imposa a una estratègia d'unitat independentista, i sobretot moltes ganes de no perdre protagonisme mediàtic del president legítim a l'exili. També hi ha la CUP i l'espai de l'Esquerra Independentista, que de moment, sense cap plantejament clar per fer efectiva la República (com bé elles diuen), estan intentant eixamplar el seu espai social i polític amb les fugues (i seran creixents) de l'espai dels Comuns, amb candidatures electorals amb Alternativa (d'Albano Dante-Fachin), Podem i EUiA i lluites socials i nacionals democràtiques compartides als carrers, també, amb molta gent de Primàries. La diferència amb les llistes que sorgiran de les primàries és que alguns actors polítics com els comunistes de Nuet, voldran parlar només de República i no de República catalana independent, i amb tant equilibrisme dialèctic, la CUP *va convergenciant*.

Mentrestant es van produint aquests debats interns i reposicionaments polítics, el país continuarà liderat per un govern on la dreta catalanista majoritària i l'esquerra catalanista majoritària seguiran dient que no tenen un pla comú però que continuen governant junts, sense que de l'objectiu polític que els hauria d'unir i justificar el seu acostament estratègic i no ideològic, se'n parli gaire, s'intenti resoldre o s'agafi amb ganes. Per això, i per molt més, Primàries Catalunya.